

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **A. K.**, narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Filipem Štípkem, advokátem
sídlem Hradiště 96/6-8, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2025, č. j. KUUK/028287/2025/DS/Chyt,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2025, č. j. KUUK/028287/2025/DS/Chyt, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 11. 2024, č. j. MULNCJ 109794/2024, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), přičemž mu byla dle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobci dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších přestupků (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 2 500 Kč. Shora odkazovaného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 6. 6. 2024 v 16:23 hodin jako řidič motorového vozidla Mercedes-Benz AMG E 53 4MATIC, registrační značky X, na úseku silnice č. I/7 na 56 km ve směru na Prahu, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na 80 km/h o 26 km/h po odečtu možné odchylky silničního rychloměru ve výši 3 %, neboť mu byla naměřena rychlost 110 km/h. Daným jednáním tak porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě úvodem obecně namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru v daném řízení existovaly vážné pochybnosti o tom, zda se přestupek vůbec stal a zda jej spáchal právě on. K tomu uvedl, že ve věci nebyl opatřen a proveden jím navrhovaný stěžejní důkaz, a to videozáznam z měřícího zařízení. Policie České republiky tak dle žalobce čerpala informace o dotčeném přestupku pouze z výstupů z onoho záznamu. Zmínil též, že svoji vinu v posuzovaném případě od počátku odmítal a výsledky měření rychlosti zpochybňoval. Dále žalobce konstatoval, že pokud správní orgány (popř. Policie České republiky) takovým záznamem nedisponovaly, nemůže si být žalobce jistý, že byl takový záznam vůbec někdy pořízen, co bylo jeho obsahem, zda byl jeho obsah interpretován příslušníky Policie České republiky správně (např. zda nedošlo k záměně vozidla žalobce s jiným projíždějícím vozidlem) a zda se vůbec jedná o záznam právě z toho měřícího zařízení, které označila Policie České republiky. Podle žalobce tedy bylo nezbytné řádně ztotožnit ono zařízení a samotný záznam, přičemž pokud takové ztotožnění nebylo možné pro absenci záznamu, bylo předmětné přestupkové řízení zatíženo závažnou vadou, pro kterou jej nebylo vůbec možné uznat vinným ze spáchání daného přestupku.
3. Judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v napadeném rozhodnutí pak podle žalobce nijak nedovodila, že by bylo možné pochybnosti přítomné v přestupkovém řízení, resp. absenci stěžejních důkazů, či zpochybnění ve spise obsažených důkazů, zhojit výpovědi policistů, kteří to které měření prováděli.
4. Žalobce tedy namítl, že jeho vina musela být prokázána beze všech pochybností a muselo mu být umožněno seznámit se se všemi důkazy, které o jeho vině svědčily. K tomu doplnil, že neexistuje žádný záznam zachycující údajné překročení rychlosti jím řízeného vozidla, že nebylo prokázáno, z jakého měřícího zařízení (rychloměru) měl být údajný výstup fakticky pořízen, přičemž z oznámení o přestupku, ani z úředního záznamu ze dne 6. 6. 2024, není možné seznat, z jakého měřícího zařízení byly do obou těchto dokumentů převzaty uváděné údaje o rychlosti vozidla žalobce, když je v těchto listinách zmíněn pouze typ měřícího zařízení (LTI 20/20 TruCAM II), bez uvedení výrobního čísla rychloměru.
5. Žalovaný se pak neměl dostatečně vypořádat s odvolací námitkou žalobce, že fotografie z měřícího zařízení, jež jsou zachyceny v záznamu o přestupku, zjevně neodpovídají místu měření dle údajů tak, jak jsou uvedeny v tomto záznamu. Žalobce v tomto ohledu zmínil, že jeho vozidlo nebylo změřeno ze vzdálenosti 250,4 metrů, jak chybně uvádí záznam o přestupku, a tudíž byl tento záznam jako důkazní prostředek nevěrohodný a nepoužitelný. Podle žalobce tak mohlo dojít ke změření rychlosti vozidla jedoucího za jeho vozidlem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve stručně zrekapituloval dosavadní průběh projednávání věci, jakož i uplatněnou žalobní argumentaci. Následně ke zjištěnému stavu věci uvedl, že hlavním podkladem pro správní řízení a vydání napadeného rozhodnutí byla dokumentace o přestupku žalobce zpracovaná Policií České republiky a výpovědi svědků – policistů – ze dne 18. 9. 2024. Žalovaný též zopakoval podstatný obsah správního spisu. V této souvislosti uvedl, že nemá pochyby o řádném zjištění předmětného přestupku, že měření bylo provedeno schváleným a ověřeným silničním rychloměrem a že měření provedli policisté, kteří k tomu byli náležitě proškoleni. Upozornil přitom zejména na obsah výstupu ze silničního laserového rychloměru výrobního čísla TC009612, který je součástí spisové dokumentace, resp. na veškeré informace v něm zachycené, přičemž zdůraznil, že na snímku vpravo nahoře je předmětné vozidlo zachyceno v době měření jeho rychlosti s viditelným záměrným křížem rychloměru ustáleným na čelní masce tohoto vozidla.
7. Žalobcem požadovaný videozáznam nebyl správními orgány ve věci zajištěn, a to z důvodu technického problému na straně Policie České republiky, jak plyne z jejího sdělení ze dne 3. 10. 2024. K prokázání překročení povolené rychlosti však dle žalovaného postačuje výstup z měřicího zařízení ve formě fotografie, a proto byl žalobcem navržený důkaz videozáznamem správními orgány vyhodnocen jako nadbytečný a současné zjištění stavu jako dostatečné. Samotné místo měření, umístění laserového rychloměru, vozidlo žalobce a jím předložené doklady byly dle žalovaného ve správním spisu rovněž zcela dostatečně zachyceny. Vlastní jednání policistů se žalobcem poté bylo zaznamenáno ve třech videozáznamech. Žalovaný následně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu stran otázky důkazů prokazujících spáchání přestupku. Uvedl také, že pro prokázání nejvyšší dovolené rychlosti je zcela dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku policie, záznam z měřicího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení.
8. V daném správním řízení také bylo prokázáno, že v ose měření nebyly žádné pohyblivé věci, které by vstoupily do cesty laserovému paprsku, a mohly by tak dotčené měření ovlivnit. Úřední záznam ze dne 6. 6. 2024 pak podle žalovaného pouze rekapituluje poznatky zjištěné z měřicího zařízení, přičemž skutkový stav nebyl dovozován výlučně na základě tohoto úředního záznamu. Výrobní číslo použitého silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM II současně bylo uvedeno v záznamu o přestupku č. 1396, který je založen ve správním spisu. Důkazy provedené ve věci správním orgánem I. stupně tudíž dle žalovaného bezpochyby osvědčily jak existenci dopravního značení č. B20a na místě, tak i správnost provedení měření rychlosti vozidla žalobce. V řešeném případě dle žalovaného nebyl zjištěn žádný jiný motiv policistů k řešení osoby žalobce, než prostý výkon jejich služby. V průběhu předmětného správního řízení tak nevyšlo najevo nic, co by vyvolávalo důvodné pochybnosti o správnosti zjištěného skutkového stavu. Správní orgán I. stupně tedy v řešeném případě opatřil zcela dostačující sadu důkazů o tom, že se žalobce projednávaného přestupku dopustil. Správní spis proto nebylo třeba doplňovat o další podklady či důkazy, které žalobce požadoval, jelikož o stavu věci nebyly důvodné pochybnosti.
9. Vzhledem k uvedenému žalovaný v posuzovaném případě navrhl, aby byla podaná žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval značně obecně uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že fotografie z měřícího zařízení, jež jsou zachyceny v záznamu o přestupku, zjevně neodpovídají místu měření dle údajů tak, jak jsou uvedeny v tomto záznamu.
14. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
15. Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro

nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.

16. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 As 186/2015-31).
17. Vycházejí z dříve popsaného je pak v řešeném případě třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaný v projednávané věci podle názoru soudu dostal, neboť srozumitelně popsal jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč žalobcově argumentaci uplatněné ve věci nepřisvědčil. Jedná-li se poté konkrétně o shora uvedenou žalobní námitku, že se žalovaný neměl dostatečně vypořádat s odvolací námitkou žalobce, že fotografie z měřicího zařízení, jež jsou zachyceny v záznamu o přestupku, zjevně neodpovídají místu měření, soud k tomu uvádí, že v napadeném rozhodnutí bylo žalovaným srozumitelně a jasně vyloženo, že je součástí spisového materiálu výstup ze silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM II, výrobního čísla TC009612, který obsahuje snímky měřeného vozidla s tím, že dané měření proběhlo na vzdálenost 250,4 metrů. Na snímku vpravo nahoře odkazovaného výstupu je přitom vozidlo žalobce zachyceno v době měření jeho rychlosti – na tomto snímku se totiž nachází viditelný záměrný kříž rychloměru ustálený na čelní masce měřeného vozidla. Zároveň zde bylo zachyceno okolí tohoto vozidla – patrné jsou balisety na pozemní komunikaci a dále je viditelné přemostění za předmětným vozidlem. Žalovaný tedy konstatoval, že je zřejmé, které vozidlo bylo Policií České republiky změřeno. Snímek vlevo na záznamu o přestupku dle žalovaného zobrazuje detail měřeného vozidla, tedy blíže k měřicímu zařízení, ale již bez záměrného kříže rychloměru, tj. v době, kdy už neprobíhalo měření předmětného vozidla a poslední snímek vpravo dole daného záznamu zachycuje registrační značku měřeného vozidla (X). Žalovaný též popsal, že spisová dokumentace obsahuje i fotodokumentaci samotného místa měření – dopravního značení č. B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ rychlost jízdy maximálně 80 km/h, které se nachází před přemostěním zachyceném na výstupu z měřicího zařízení, přičemž je tak dle žalovaného zřejmé, že výřez z mapového portálu předložený žalobcem v rámci odvolání neodpovídal skutečnému místu přestupkového jednání, neboť toto přemostění na jím odkazované mapě absentuje. Místo přestupkového jednání pak bylo potvrzeno i svědeckou výpovědí zasahujících policistů v rámci ústního jednání dne 18. 9. 2024. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále poukázal na obsah fotodokumentace zachycující prostor umístění silničního laserového rychloměru spolu s detailem stojanu a na videozáznam průběhu silniční kontroly rovněž zaznamenávající mj. prostor umístění měřicího zařízení. Navíc je v daném kontextu možno poukázat i na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v němž bylo s odkazem na obsah oznámení přestupku, úředního záznamu a záznamu o přestupku č. 1396, k místu spáchání přestupkového jednání uvedeno, že se jedná o silici č. I/7 na 56 km ve směru na Prahu, což bylo ve věci potvrzeno také svědky – na místě přítomnými policisty.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. V kontextu veškerých popsanych okolností posuzovaného případu jednoznačně se podávajících z odůvodnění napadeného rozhodnutí (resp. i prvostupňového rozhodnutí) tak dle názoru soudu nebylo možno v této části přisvědčit povšechně uplatněnému žalobnímu tvrzení stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z hlediska přezkoumatelnosti totiž bylo dle soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí i v této souvislosti zřejmé, proč žalovaný považoval danou námitku žalobce za lichou a které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí.
19. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s vlastními závěry žalovaného o důvodech, pro které byl v projednávaném případě uznán vinným ze spáchání přestupku. Žalobce tedy polemizuje s konkrétními závěry žalovaného ve věci, když namítá jejich nesprávnost, což však samo o sobě jistým způsobem svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost hodnocení žalovaného přitom není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
20. Následně se soud zabýval meritem uplatněné žalobní argumentace, kterým byla otázka, zda v předmětné věci existovaly vážné pochybnosti o tom, zda se přestupek vůbec stal a zda jej spáchal právě žalobce. Jinými slovy, žalobce ve vztahu k předmětnému přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti namítl, že bylo rozhodnuto na základě nedostatečných podkladů.
21. S ohledem na obsah a formulaci žalobních námitek, které v zásadě odpovídaly námitkám odvolacím, soud na tomto místě úvodem zdůrazňuje, že v rámci vlastního vypořádání uplatněných žalobních tvrzení aktuálně nehledal způsob pro alternativní či zcela originální vyjádření závěrů tam, kde tak bylo dostatečně učiněno už žalovaným v rámci napadeného rozhodnutí. Soud proto v částech, v nichž se závěry žalovaného shodl, na tyto odkázal, popř. je stručně zopakoval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128, nebo ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014-88). Smyslem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž najisto není stále dokola (podrobně) opakovat již jednou vyřčené (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20). V daném kontextu lze pro úplnost zmínit také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017-43, v němž bylo zdůrazněno, že „za konkrétní kasační (pozn. soudu – zde žalobní) námitky nelze rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů finančních (pozn. soudu – zde správních) orgánů (...)“.
22. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost o 10 km/h a více.
23. Dle § 4 písm. c) téhož zákona je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
24. V návaznosti na výše uvedené zdejší soud předně připomíná, že jednání, z něhož je přestupce obviněn, mu musí být spolehlivě prokázáno. To v nejobecnější rovině plyne už ze základních zásad správního řízení (§ 3 správního řádu), přičemž je to zvláště zdůrazněno ve věcech správního trestání (§ 69 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Přísné standardy přestupkového řízení, jejichž základy jsou formulovány i na ústavněprávní a mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úrovni, však zároveň nemají vést k výkladu, který by fakticky znemožnil jakýkoliv účinný postih toho kterého přestupce za jeho protiprávní jednání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008-62, nebo ze dne 19. 1. 2024, č. j. 10 As 179/2022-27).

25. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že k prokázání přestupku spočívajícího v tom, že řidič automobilu překročil nejvyšší dovolenou rychlost, zpravidla stačí oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující jeho dostatečné zdokumentování (fotografiemi či videozáznamem z rychloměru obsahujícími údaje o provedeném měření) a ověřovací list rychloměru. V obecné rovině lze tedy říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tj. aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, a ze dne 29. 9. 2020, č. j. 5 As 247/2018-39, nebo usnesení téhož soudu ze dne 29. 11. 2024, č. j. 8 As 289/2023-37, a ze dne 4. 4. 2025, č. j. 8 As 124/2024-50).
26. Příléhavým je v nyní projednávaném případě též poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024, č. j. 6 As 194/2023-30, v němž bylo vysloveno, že *„přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti přitom spolehlivě prokazuje průkazná fotodokumentace ve spojení s údaji o provedeném měření, spolu s oznámením o přestupku a ověřovacím listem rychloměru, případně též v kombinaci se svědeckými výpověďmi zasahujících příslušníků Policie ČR nebo záznamem z průběhu měření (viz např. již citovaný rozsudek ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33, rozsudky ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8 As 228/2018-53, a ze dne 26. 11. 2019, č. j. 1 As 39/2019-29, nebo usnesení ze dne 2. 3. 2022, č. j. 6 As 9/2021-36). (...) Jak Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2022, č. j. 10 As 182/2020-38, „ke zpochybnění výsledků měření nepostačují jen obecná a ničím nepodložená tvrzení stěžovatele. Ke zpochybnění výsledku měření musejí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50).“*
27. S citovanými názory Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje, přičemž podotýká, že právě shora zmíněné podklady rozhodnutí – konkrétně oznámení přestupku ze dne 9. 6. 2024, úřední záznam ze dne 6. 6. 2024, oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 6. 6. 2024, záznam o přestupku obsahující fotografie měřeného vozidla s údaji o provedeném měření ze dne 6. 6. 2024, ověřovací list silničního laserového rychloměru č. 8012-OL-70180-24, záznam o školení operátorů pro obsluhu rychloměru TruCAM II ze dne 1. 5. 2024, fotodokumentace z místa a videozáznamy zasahujících policistů, doplněné o vlastní výpovědi těchto policistů (viz str. 10 až 11 napadeného rozhodnutí) – tvořily základ pro zjištěný skutkový stav také v aktuálně posuzovaném případě.
28. Z odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, jak už bylo ostatně shora naznačeno, že pouze je-li některý z těchto důkazů relevantně zpochybněn, je třeba dokazování doplnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 306/2017-32, ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015-39, ze dne 8. 10. 2021, č. j. 1 As 38/2021-24, a ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60, nebo usnesení téhož soudu ze dne ze dne 13. 3. 2024, č. j. 6 As 194/2023-30). Toto zpochybnění nicméně musí spočívat v konkrétním tvrzení, na jehož základě je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Takové důvody však dle názoru soudu v řešeném případě nevyvstaly, neboť spáchání předmětného přestupku naopak prokazuje celý komplex důkazů obsažených ve správním spisu (viz str. 10 až 11 napadeného rozhodnutí). Překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem potvrzuje zejména záznam o přestupku ze dne 6. 6. 2024 jako výstup č. 1396 ze silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM II, výrobního čísla TC009612, ovládaného operátorem nstržm. K. K. (ID X), v němž jsou obsaženy snímek z rychloměru zobrazující vozidlo žalobce se záměrným křížem přímo na jeho čelní masce, datum, čas a místo měření, vzdálenost, na kterou bylo vozidlo žalobce měřeno, hodnota naměřené rychlosti (110 km/h) a rychlostního limitu v místě měření (80 km/h), a snímky registrační značky a detailu vozidla žalobce. Zároveň je součástí spisové dokumentace ověřovací list č. 8012-OL-70180-24 k použitému silničnímu laserovému rychloměru LTI 20/20 TruCAM II, konkrétního výrobního čísla TC009612, a to spolu s dokladem o školení operátorů pro obsluhu tohoto silničního rychloměru ze dne 1. 5. 2024 – mj. i nstržm. K. K. (ID X). V souladu s těmito údaji jsou pak informace podávající se z oznámení přestupku ze dne 9. 6. 2024, úředního záznamu ze dne 6. 6. 2024 a oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 6. 6. 2024. Správní spis obsahuje také zřetelnou fotodokumentaci místa měření, a to za dopravním značením č. B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ – rychlost jízdy maximálně 80 km/h, přičemž se toto značení seznatelně nachází před přemostěním zachyceným též na už dříve odkazovaném výstupu z měřicího zařízení, dále jsou v této fotodokumentaci obsaženy fotografie postavení (umístění) použitého rychloměru, vozidlo žalobce i s jeho osobou, jakož i žalobcem předložené doklady. Uvedené skutečnosti byly v průběhu správního řízení též potvrzeny vlastní svědeckou výpovědí zasahujících policistů – jmenovitě nstržm. K. K. a nstržm. D. B. (pozn. soudu – žalobce byl ústnímu jednání dne 18. 9. 2024 osobně přítomen). Ve spisové dokumentaci jsou založeny i videozáznamy zachycující místo měření (mj. umístění rychloměru a stanoviště policejní hlídky), jakož i jednání policistů se žalobcem jako řidičem změřeného vozidla.
30. Podle hodnocení soudu tak z těchto důkazů ani z dalších podkladů obsažených ve správním spisu neplynou žádné (natož důvodné) pochybnosti o správnosti dotčeného měření. Na základě dříve popsaného proto nelze přisvědčit povšechným žalobním tvrzením stran toho, zda se přestupek vůbec stal a zda jej spáchal právě žalobce. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem totiž naprosto jasně potvrzuje již shora odkazovaná sada důkazů nepochybně svědčících pro závěr o tom, že se žalobce předmětného přestupkového jednání dopustil.
31. Zdejší soud poté uvádí, že za daného (důkazního) stavu nebylo v řízení třeba se blíže zabývat tvrzením žalobce týkajícím se neexistence videozáznamu z měřicího zařízení. K tomu soud nad rámec už dříve konstatovaných okolností doplňuje, že již správní orgány žalobci v namítaných rozhodnutích srozumitelně vyložily, že z vyjádření Policie České republiky ze dne 3. 10. 2024, které je součástí správního spisu, plyne, že z technických důvodů nebylo možné v dané věci videozáznam ze silničního rychloměru zajistit. V souladu s dříve citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu však správní orgány v řešeném případě správně uzavřely, že „pro prokazování nejvyšší dovolené rychlosti je zcela dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku policie, záznam z měřicího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení (pozn. soudu – v daném případě byly navíc provedeny i výslechy zasahujících policistů). Právě zmíněné podklady rozhodnutí (oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a v posuzovaném případě ověřovací list silničního laserového rychloměru) tvořily základ pro zjištěný skutkový stav. Ve správním řízení bylo prokázáno, že v ose měření (mezi rychloměrem a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vozidlem) nebyly žádné pohyblivé věci, které by vstoupily do cesty paprsku, a mohly by tak měření jakkoli ovlivnit.“ (viz str. 10 až 11 napadeného rozhodnutí). S tímto posouzením správních orgánů ve věci se zdejší soud plně ztotožňuje, přičemž k další toliko obecné a spekulativní poznámce žalobce zdůrazňuje, že k záměně jeho vozidla najisto nedošlo, neboť fotografie obsažená v záznamu o přestupku ze dne 6. 6. 2024 zobrazuje právě jeho vozidlo se záměrným křížem umístěným přímo na jeho čelní masce, dále registrační značku a detail vozidla žalobce; nadto lze poukázat i na obsah fotodokumentace vozidla žalobce a jeho osoby a videozáznamů z kamer zasahujících policistů. Stejně tak je třeba odmítnout fabulaci žalobce o tom, že v projednávaném případě není možné ztotožnit rychloměr se záznamem o přestupku ze dne 6. 6. 2024, jelikož žalobce naprosto pomíjí fakt, že záznam o přestupku ze dne 6. 6. 2024 jako výstup č. 1396 ze silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM II obsahuje mj. i konkrétní informaci o výrobním čísle (tj. TC009612) použitého a ověřeného rychloměru, ovládaného v daný čas a na daném místě operátorem nstržm. K. K. (ID X). Jinými slovy, námitku žalobce stran toho, že je v relevantních listinách zmíněn pouze typ měřicího zařízení (LTI 20/20 TruCAM II) bez uvedení výrobního čísla rychloměru, je nutno hodnotit za mimoběžnou, jelikož neodpovídá skutečností jednoznačně podávajícím se z obsahu správního spisu – konkrétně ze záznamu o přestupku ze dne 6. 6. 2024.

32. S ohledem na vše výše uvedené pak nebylo možno souhlasit ani se zcela obecným poukazem žalobce na to, že jeho vozidlo nebylo změřeno ze vzdálenosti 250,4 metrů, neboť tato vzdálenost byla rovněž jasně zaznamenána ve výstupu z dotčeného – ověřeného – silničního laserového rychloměru, přičemž se místo předmětného měření odpovídajícím způsobem podává též z fotodokumentace ve spojení s videozáznamy zasahujících policistů, jakož i ze souladných svědeckých výpovědí těchto policistů. Žalobci se přitom ve správním řízení ani v této části nepodařilo účinně zpochybnit věrohodnost a dostatečnost správními orgány provedených důkazů, resp. jím k odvolání přiložený prostý výřez leteckého snímku části pozemní komunikace z mapového portálu (nadto nezohledňující terénní nerovnost v dotčeném úseku, seznatelnou z pořízené fotodokumentace v záznamu o přestupku ze dne 6. 6. 2024) nebyl schopen vyvolat žádnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. Možno k tomu doplnit i závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž bylo uvedeno, že *„zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“*
33. Pro úplnost soud poukazuje také na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se používaných typů rychloměrů, podle které platí, že *„byla-li změřená rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána (a měření nebylo anulováno), lze dovodit, že je možno měření považovat za správné a souladné s návodem k obsluze.“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 10 As 282/2019-39, nebo ze dne 12. 10. 2022, č. j. 6 As 397/2020-39, či usnesení téhož soudu ze dne 13. 3. 2024, č. j. 6 As 194/2023-30). Soud pak v tomto ohledu zdůrazňuje, že silniční laserový rychloměr typu LTI 20/20 TruCAM II užitý při měření byl v době spáchání posuzovaného přestupku ověřen Českým metrologickým institutem, jak vyplývá z ověřovacího listu č. 8012-OL-70180-24 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 311/2018-48), přičemž Policií České republiky používané rychloměry jsou zásadně vybaveny systémem chybových hlášení. Toto pravidlo přitom bylo v judikatuře Nejvyššího správního soudu vztaženo i na rychloměr TruCAM použitý v nyní projednávané věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2020, č. j. 4 As 451/2019-39, nebo ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 As 11/2019-37). Podle odkazované judikatury je poté stěžejní, že umístění záměrného kříže na

fotografii z měřicího zařízení nevzbudilo žádnou pochybnost o tom, že bylo změřeno konkrétní vozidlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2020, č. j. 9 As 88/2020-35).

34. Dle hodnocení soudu tak správní orgány v daném případě obstaraly sadu důkazů, která stran správnosti měření nevyvolává žádné pochyby, přičemž na tomto závěru nic nemění ani námitka žalobce o absenci videozáznamu z použitého rychloměru, jak už bylo zdejší soudem v kontextu rozhodných zjištění a názorů plynoucích z přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu dříve vyloženo. Žalobce naproti tomu nepřednesl žádná relevantní tvrzení, ani konkrétní důkazní návrhy, které by byly (alespoň hypoteticky) schopny zpochybnit skutková zjištění jednoznačně vyplývající z podkladů obsažených ve správním spisu. Správními orgány opatřené důkazy tedy bez pochyb osvědčily jak existenci dopravního značení v místě měření, tak i správnost měření rychlosti právě vozidla žalobce. Jinak řečeno, v průběhu správního řízení nevyšlo najevo nic, co by vyvolávalo rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti učiněných zjištění pro posouzení viny žalobce z přestupku.
35. Vzhledem ke shora uvedenému zdejší soud ve věci uzavírá, že byla dostatečně prokázána vina žalobce způsobem, který zcela postačoval pro vydání rozhodnutí, že se právě on dopustil přezkoumávaného přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Soud zároveň neshledal v postupu správních orgánů pochybení a k povšechné poznámce žalobce o povinnosti seznámit jej v řízení se všemi důkazy uvádí, že takovou možnost žalobce nepochybně měl, jak se podává z výzvy k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ze dne 14. 10. 2024 (doručené žalobci správním orgánem I. stupně téhož dne). Ostatně této možnosti žalobce také využil, což dokládá protokol o nahlížení do spisu ze dne 16. 10. 2024. Soudu tak není směřování této blíže nespecifikované poznámky žalobce vůbec zřejmé, přičemž sám žalobce ani žádný konkrétní důkaz, s nímž případně neměl být řádně seznámen, neoznačil. Nebylo přitom naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70, nebo ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49).
36. Co se pak týče námitky žalobce, že ve věci nebyl opatřen a proveden jím navrhovaný důkaz videozáznamem z měřicího zařízení, soud k otázce (ne)provedení navržených důkazů předně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, v němž bylo uvedeno, že „[s]právní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 4 As 357/2021-57). V rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „[o]dmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se přitom naprosto jasně a srozumitelně podává, proč správní orgány žalobcem navržený důkaz neprovedly, a

to z důvodu, že se jim poukazovaný videozáznam nepodařilo ve věci zajistit, jelikož došlo k technickému problému na straně Policie České republiky, jak plyne z jejího sdělení ze dne 3. 10. 2024. Současně však správní orgány vyložily, že v řešeném případě opatřily takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Správní orgány tedy neprovedly žalobcem navržený důkaz z důvodu faktické nemožnosti jeho provedení a zejména pak pro nadbytečnost, přičemž tento postup také odpovídajícím způsobem odůvodnily (viz str. 10 až 11 napadeného rozhodnutí). I v této části proto správní orgány dle názoru soudu postupovaly zákonně a v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

37. Vycházejí z dříve popsaného tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
38. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. srpna 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.